

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes a COMP/E-1/39.168 PO/Fém és műanyag rövidáru-cikkék: kapszok ügyben 2007. szeptember 19-én hozott C(2007) 4257 végleges bizottsági határozat megsemmisítését kéri, amely határozatban a Bizottság azt állapította meg, hogy a felperes több másik vállalkozással együtt – többek között árinformáció-cserével, minimálárak rögzítésével és piacfelosztással – megsértette az EK 81 cikket.

Keresete alátámasztására a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság a bizonyítékok összességét nyilvánvalóan tévesen értékelte. A felperes álláspontja szerint a Bizottság nem tudta bizonyítani a jogilag megkövetelt módon, hogy a felperes 1977. januárja és 1998. júliusa között a Prym-mel kétoldalú piacfelosztási megállapodást kötött volna.

Másodlagosan a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem tudta bizonyítani, hogy a jogsértések bármelyike 1997. szeptember 19-ét követően folytatódott volna, illetve az 1998. július 15-ig időszakig bezárólag bármilyen folyamatos jogsértést sem tudta bizonyítani, amely feljogosította volna a Bizottságot, hogy a felperessel szemben egy 21 és fél évig tartó jogsértés miatt szabjon ki bírságot.

A felperes harmadsorban arra hivatkozik, hogy a Bizottság megsértette a felperes az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. Cikkének (3) bekezdésében szabályozott, arra vonatkozó alapvető eljárási jogait azzal, hogy a büntetőjogi jellegű eljárásban a felperes kérdéseket intézzen vagy intéztessen a vele szemben tanúskodó tanúkhöz.

Végül a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a 21 és fél éves jogsértés időtartama alapján automatikusan 215 %-os szorzót alkalmazott az a bírság alapösszege tekintetében, ahelyett, hogy a hatályos bírságkiszabási iránymutatás értelmében mérlegelési jogkörét alkalmazta volna.

2007. november 29-én benyújtott kereset – Ryanair kontra Bizottság

(T-441/07. sz. ügy)

(2008/C 37/43)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: Ryanair Ltd (Dublin, Írország) (képviselő: E. Vahida ügyvéd)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság állapítsa meg az EK 232. cikkel összhangban, hogy a Bizottság mulasztást követett el az EK-Szerződésből eredő kötelezettségeit illetően, amikor nem foglalt állást a felperesnek a Bizottsághoz 2005. november 3-án benyújtott panaszával – amelyet 2007. augusztus 2-án felszólító levél követett – kapcsolatosan;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére, beleértve a felperesnek az eljárás során felmerült költségeit abban az esetben is, ha a kereset benyújtását követően a Bizottság intézkedéseket hoz, amelyek alapján az Elsőfokú Bíróság nem találja szükségesnek a határozathozatalt, és elfogadhatatlanként elutasítja a keresetet; és
- hozzon meg minden további intézkedést, amelyet megfelelőnek tart.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fő jogalként a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság elmulasztotta a felperesnek az olasz állam által a Volare társaságnak előnyök – a Volare-nak olasz repülőterekkel szemben fennálló hozzávetőleg 20 millió euró tartozásának jóváírása, repülőtéri illetékek csökkentése és üzemanyagár-kezdmények – formájában nyújtott jogellenes állami támogatásra vonatkozó panaszai gondos és pártatlan vizsgálatát. Másodlagosan a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem foglalt állást a felperesnek a versenyellenes megkülönböztetésre – és ennél fogva az EK 82. cikk megsértésére – vonatkozó panaszával kapcsolatban.

A felperes úgy érvel, hogy a panasz tárgyát képező intézkedések – teljesítve az EK 87. cikk (1) bekezdésében meghatározott valamennyi feltételt – állami támogatásnak minősülnek. A felperes továbbá úgy érvel, hogy amennyiben az Elsőfokú Bíróság úgy találná, hogy a Voltare részére nyújtott előnyök közül némely nem tudható be az olasz államnak, mivel az olasz repülőterek önállóan határozták meg az illetékeket, ezen előnyök versenyellenes megkülönböztetésnek minősülnek, amelyek nem igazolhatóak objektív okokkal, és ekképpen megsértik az EK 82. cikket.

A felperes továbbá kifejti, hogy az 1/2003/EK ⁽¹⁾ tanácsi rendelet és a 773/2004/EK ⁽²⁾ bizottsági rendelet rendelkezései értelmében a Bizottság köteles lett volna gondosan vizsgálni a felperes által előterjesztett ténybeli és jogi bizonyítékokat avégett, hogy ésszerű időn belül döntsön arról, hogy a jogsértés megállapítása céljából eljárást kezdeményez-e, vagy elutasítja a panaszt. A Bizottság azonban a panasz kézhezvételét követően nem hozott sem a jogsértést megállapító, sem a panaszt – a 773/2004 rendelet 7. cikke alapján a felperes tájékoztatása után – elutasító határozatot, sem olyan részletes indokolással ellátott határozatot, amely szerint közösségi érdek hiányában nem jár el a panasszal kapcsolatban.

Következésképpen a felperes arra hivatkozik, hogy fennáll a versenyjog *prima facie* megsértése, és a Bizottságnak 21 hónapnál rövidebb idő alatt kellett volna határozatot hoznia, és annak megfelelően eljárást kezdeményeznie. A Bizottság tétlenségének időtartama ennél fogva meghaladja az ésszerűség határait.

- (¹) A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 1., 2003. január 4., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.).
- (²) Az EK-Szerződés 81. és 82. cikke alapján folytatott eljárásokról szóló 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 123., 18. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet 81. o.).

2007. november 30-án benyújtott kereset – Ryanair kontra Bizottság

(T-442/07. sz. ügy)

(2008/C 37/44)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: Ryanair Ltd (Dublin, Írország) (képviselő: E. Vahida ügyvéd)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság állapítsa meg, hogy a Bizottság mulasztást követett el az EK-Szerződésből, és különösen az EK 232. cikkéből eredő kötelezettségeit illetően, amikor nem foglalt állást a felperesnek a Bizottsághoz 2005. november 3-án, december 13-án, 2006. június 16-án és november 10-én benyújtott panaszával – amelyet 2007. augusztus 2-án felszólító levél követett – kapcsolatban;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére, beleértve a felperesnek az eljárás során felmerült költségeit abban az esetben is, ha a kereset benyújtását követően a Bizottság intézkedéseket hoz, amelyek alapján az Elsőfokú Bíróság nem találja szükségesnek a határozathozatalt, és elfogadhatatlanként elutasítja a keresetet; és
- hozzon meg minden további intézkedést, amelyet megfelelőnek tart.

Jogalapok és fontosabb érvek

Keresetlevelével a felperes az EK 232. cikk alapján eljárást kezdeményezett, arra hivatkozva, hogy a Bizottság mulasztást követett el, amikor nem foglalt állást a felperesnek a Bizottsághoz 2005.

november 3-án, december 13-án, 2006. június 16-án és november 10-én benyújtott panaszával, és az azokat 2007. augusztus 2-án követett felszólító levéllel kapcsolatban.

Fő jogalapként arra hivatkozik, hogy a Bizottság elmulasztotta a felperesnek az olasz állam által az Alitalia, az Air One és a Meridiana légitársaságoknak előnyök formájában nyújtott jogellenes állami támogatásra vonatkozó panaszai gondos és pártatlan vizsgálatát. Másodlagosan a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem foglalt állást a felperesnek a versenyellenes megkülönböztetésre – és ennél fogva az EK 82. cikk megsértésére – vonatkozó panaszával kapcsolatban.

A felperes úgy érvel, hogy a panasz tárgyát képező intézkedések, azaz i) az Alitalia-nak nyújtott „9/11 kompenzációs” támogatás, ii) az Alitalia Servizi Fintecna-nak történő átruházása körüli kedvező feltételek, iii) azon tény, hogy az olasz állam elmulasztotta az Alitalia olasz repülőterekkel szemben fennálló tartozásai kifizetésének követelését, iv) az Alitalia által fizetendő végkielégítésekhez nyújtott állami támogatás, v) üzemanyagárkedvezmények, vi) a repülőtéri illetékek csökkentése az olasz légiközlekedési csomópontokban, vii) több mint 100 Alitalia alkalmazott áthelyezése a Meridiana és az Air One társaságokhoz, viii) a felperes tevékenységét illetően hátrányosan megkülönböztető korlátozások a regionális repülőtereken, beleértve a Ciampino repülőteret, az olasz államnak tudhatóak be, veszteséget jelentenek számára és az érintett intézkedések némelyike kifejezetten kedvező úgy az Alitalia, mint az Air One és a Meridiana számára. A felperes szerint ezen intézkedések – teljesítve az EK 87. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételeket – állami támogatásnak minősülnek.

Másodlagosan a felperes úgy érvel, hogy azon tény miszerint az olasz repülőterek nem követelték az Alitalia tartozásainak megfizetését, illetve a repülőtéri illetékek olasz gyűjtő-elosztó csomópontokban történő csökkentése, az üzemanyagár-kedvezmények és a regionális repülőtereken a felperes tevékenységének hátrányosan megkülönböztető korlátozása a versenyjog megsértése. Ennél fogva a felperes úgy érvel, hogy abban az esetben, ha az Elsőfokú Bíróság úgy találná, hogy az Alitalia, az Air One és a Meridiana részére nyújtott előnyök közül némely nem tudható be az olasz államnak, mivel az azokat biztosító olasz repülőterek és üzemanyag-ellátók önállóan cselekedtek, ezen előnyök versenyellenes megkülönböztetésnek minősülnek, amelyek nem igazolhatóak objektív okokkal, és ekképpen megsértik az EK 82. cikket.

A felperes továbbá úgy érvel, hogy a repülőtéri szolgáltatások és a repülőgép-üzemanyag vásárlójaként, illetve az Alitalia, az Air One és a Meridiana versenytársaként jogos érdeke fűződik a panasz benyújtásához.

A felperes továbbá kifejti, hogy a Bizottságot eljárási kötelezettség terhelte a 659/1999/EK (¹) és az 1/2003/EK (²) tanácsi rendeletek, valamint a 773/2004/EK (³) bizottsági rendelet rendelkezései értelmében. A Bizottság azonban nem járt el a panaszok kézhezvételét követően, és nem foglalt állást a felszólító levél kézhezvételét követően sem.